

Arrest

nr. 129 334 van 15 september 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding

DE WND. VOORZITTER VAN DE II DE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 20 augustus 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten van 12 juli 2012.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 maart 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 april 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij dient op 28 februari 2012 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie, als partner in het kader van een wettelijk geregistreerd partnerschap.

Op 12 juli 2012 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit is de bestreden beslissing met reden:

"(...) De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

*Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben **van** tenminste twee jaar met zijn partner, zoals vereist door de wet van 15.12.1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.*

Betrokkene legt als bewijs voor de relatie enkel een getuigschrift van woonst voor, afgeleverd door de ambtenaar van de burgerlijke stand. Hieruit blijkt dat betrokkenen sedert 25.05.2011 samenwonen. Aangezien betrokken een aanvraag indiende op 28.02.2012 is met dit document niet aangetoond dat betrokkenen reeds een jaar voor de aanvraag hebben samengewoond.

Er is bijgevolg niet voldaan aan de hierboven vermelde criteria en het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene.(...)"

Op 20 juli 2012 dient de verzoekende partij opnieuw een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie, als partner in het kader van een wettelijk geregistreerd partnerschap.

2. Over de rechtspleging

Waar de verzoekende partij in het beschikkend gedeelte van haar verzoekschrift vraagt de kosten van het geding ten laste van de verwerende partij te leggen en de verwerende partij in haar nota vraagt de kosten ten laste van de verzoekende partij te leggen, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging geniet, zodat aan geen van de partijen kosten van het geding ten laste kunnen worden gelegd. Het beroep is immers kosteloos.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij aan:

"De bestreden beslissing ontbeert elke draagkrachtige motivering.

In casu wordt geargumenteed:

(...)

De motivering moet adequaat zijn en in evenredigheid met het belang van de beslissing. Zie ook J. VANDE LANOTTE en E. CERECHE, De motiveringsplicht van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1992, 11-12.

De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M., "Le controle par le conseil d'Etat de la motivation des actes réglementaires", noot onder R.v.St., 1februari1989, nr. 31.882, J.L.M.B., 1989, 55-560). In casu is dit niet het geval.

Het is duidelijk dat in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd waarom er geen toekenning van verblijf kan zijn van meer dan drie maanden, doch geenszins enige argumentatie te vinden is waarom bevel werd betekend aan verzoeker.

Het is duidelijk dat het bevel om het grondgebied te verlaten betekend op een ogenblik dat verzoeker een gezin vormt met zijn partner hier in België én bovendien een aanvraag tot gezinshereniging heeft ingediend die lopende is en tevens een ontvangstbewijs van een aanvraag voor toelating verblijf werd afgeleverd op datum van 20.07.2012, in strijd is met de beginselen van behoorlijk bestuur en art. 8 EVRM.

Er kan en mag van verwerende partij verwacht worden dat rekening wordt gehouden met alle relevante elementen, zo ondermeer een nieuwe aanvraag tot het bekomen van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie, temeer deze uitermate verstrekkende gevolgen heeft voor verzoeker die thans niet enkel het land dient te verlaten doch tevens van zijn gezin abrupt wordt weggerukt met alle gevolgen vandie.

In de bestreden beslissing werd ten onrechte niet geargumenteed en ook geen rekening gehouden met o.m. volgende zaken, die nochtans ten zeerste van belang zij voor de beslissing bevel om het grondgebied te verlaten:

het feit dat verzoeker en mevr. L.F. een verklaring van wettelijke samenwoning hebben afgelegd en een gezin vormen in België, de samenwoning op datum van de beslissing ruimschoots één jaar overschrijdt en thans ook verderloopt, er een nieuwe aanvraag is ingediend ondertussen.

Art 8 EVRM beschermt het gezin alsdusdanig en verbiedt dat de gezinseenheid zomaar wordt verbroken.

Verwerende partij is gehouden deze verdragstekst te eerbiedigen, dewelke immers rechtstreekse werking heeft in de Belgische rechtsorde en afdwingbare rechten met zich meebrengt.

Gezien de hier bestreden beslissing manifest strijdt met dit art. 8 EVRM dient deze geannuleerd te worden.

De hier bestreden beslissing is niet afdoende gemotiveerd, strijdt met art. 8 EVRM en tevens art. 52 Vreemdelingenwet, die niet op een dermate stringente wijze kan geïnterpreteerd worden dat enkel dit artikel van belang zou zijn en niet meer de verdragsrechtelijke tekst van art. 8 EVRM en verder ook geen rekening dient gehouden te worden met een nieuwe aanvraag die is ingediend.

Het feit dat verzoeker wettelijk samenwonend is en een gezinseenheid vormt met mevr. L. F. blijkt afdoende uit de stukken.

Dat verder een nieuwe aanvraag werd ingediend, waarbij nu reeds duidelijk is dat aan de vereiste van één jaar samenwoning op datum van de aanvraag onmiskenbaar is voldaan."

3.1.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

"Verzoekers beschouwingen kunnen niet worden aangenomen.

De bestreden beslissing maakt uitdrukkelijk melding van de volgende elementen

"De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste twee jaar met zijn partner, zoals vereist door de wet van 15.12.1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.

Betrokkene legt als bewijs voor de relatie enkel een getuigschrift van woonst voor, afgeleverd door de ambtenaar van de burgerlijke stand. Hieruit blijkt dat betrokkenen sedert 25.05.2011 samenwonen. Aangezien betrokkene een aanvraag indiende op 28.02.2012 is met dit document niet aangetoond dat betrokkenen reeds een jaar voor de aanvraag hebben samengewoond.

Er is bijgevolg niet voldaan aan de hierboven vermelde criteria en het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene. "

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding na grondig en zorgvuldig onderzoek van verzoekers concrete situatie heeft geoordeeld dat het verblijf van meer dan drie maanden aan verzoeker diende te worden geweigerd.

Immer werd door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding vastgesteld dat verzoeker niet beantwoordde aan de voorwaarden van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, met name omdat niet werd aangetoond dat verzoeker reeds een jaar voorafgaand aan de aanvraag met zijn partner zou hebben samengewoond.

Artikel 52, §4, 5de lid van het KB dd. 08.10.1981 luidt als volgt:

"§ 4. Indien het familielid alle vereiste documenten heeft overgemaakt, maakt het gemeentebestuur de aanvraag over aan de gemachtigde van de minister.

(. ") Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken. "

Verzoekers kritiek is voornamelijk gestoeld op een vermeende schending aan van artikel 8 EVRM, dat van openbare orde is en directe werking heeft in het intern Belgisch recht. Verzoeker beroept zich dienaangaande op het feit dat hij een gezin vormt met zijn Belgische partner en bovendien op 20.07.2012 een nieuwe aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie heeft ingediend.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Vooreerst laat de verwerende partij gelden dat verzoeker niet ernstig kan voorhouden dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding uitdrukkelijk diende te motiveren nopens een mogelijke schending van art. 8 EVRM. Art. 8 EVRM bevat geen dergelijke motiveringsplicht.

"Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij van mening is dat artikel 8 zou vereisen dat uit de motieven van de bestreden beslissing moet blijken dat de overheid tot een onderzoek van de eventuele schending van artikel 8 EVRM is overgegaan. Het volstaat dat de overheid dit impliciet heeft gedaan. Artikel 8 omvat geen dergelijke motiveringsplicht" (RVV, m. 8.469, 07.03.2008).

In antwoord op verzoekers concrete kritiek, laat de verwerende partij gelden dat de nieuwe aanvraag tot gezinshereniging dd. 20.07.2012, dateert van na de bestreden beslissing, waardoor de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding uiteraard geen rekening heeft kunnen houden met deze aanvraag.

De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (zie ook R.v.V. nr. 509, 29 juni 2007). Voor het beoordelen van de wettelijkheid van een bestuursbeslissing dient men zich inderdaad te plaatsen op het ogenblik van het nemen die beslissing, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (cf. bv. R.v.St. nr. 46.794, 30.3.1994, R.A.C.E. 1994, z.p.).

In verzoekers middel is met deze regel geen rekening gehouden, waardoor het geenszins tot de beoogde nietigverklaring kan leiden.

Opdat verzoekers voorts een schending van artikel 8 EVRM aannemelijk zou kunnen maken, dien hij zowel het bestaan van een beschermenswaardig privéleven, als de wijze waarop dit door de bestreden beslissing werd geschonden, voldoende nauwkeurig aan te tonen.

4.3.2.2.4. Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden." (R.v.V. nr. 56.202 dd. 17.02.2011)

De verwerende partij wenst er op te wijzen dat de bestreden beslissing geen absoluut verbod inhoudt voor verzoeker om het Belgische grondgebied binnen te komen en er te verblijven. Verzoeker dient evenwel te voldoen aan de opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van de verzoeker niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gul t. Zwitserland, 19 februari 1996, 22 EHRR 228). De wettelijke regels van het gezinsleven kunnen niet worden aangewend om de dwingende regels van binnenkomst en vestiging op het grondgebied van het rijk te omzeilen (R.v.St., nr. 105.413, 5 april 2002).

Tevens merkt de verwerende partij dat verzoeker niet aantoont dat hij zich voor de duur van de tijdelijke verwijdering niet zou kunnen laten vergezellen van zijn partner. Opdat een vreemdeling zich op artikel 8 van het EVRM zou kunnen beroepen, moet er immers niet alleen sprake zijn van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en diens familie, het moet ook nagenoeg onmogelijk zijn voor de vreemdeling om in zijn land van oorsprong een familieleven te leiden (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (ede.), Handboek EVRM deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Antwerpen-Oxford, intersentla, 2004, p754). Te dezen toont verzoeker dergelijke onmogelijkheid niet aan.

In de gegeven omstandigheden vormt de niet noodzakelijk definitieve verwijdering van het grondgebied van verzoeker geen verboden inmenging in de uitoefening door deze laatste van zijn recht op privé- en gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM.

In zoverre verzoeker aanvoert dat hij een verklaring van wettelijke samenwoning heeft afgelegd met zijn partner, laat de verwerende partij gelden dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aanneemt dat uit art. 8 EVRM niet kan worden afgeleid dat een vreemdeling er een staat toe kan verplichten om hem op zijn grondgebied te gedogen door het enkele feit te opteren voor een levensgezel die op dat grondgebied vermag te verblijven (cf. VAN DE PUTTE, M., "Straatsburg gaat vreemd. De vreemdeling in de jurisprudentie van de Straatsburgse organen", T VR. 1994, (3), 12).

Bovendien werd reeds geoordeeld dat een mogelijke toepassing van art. 8 EVRM de betrokken vreemdeling niet vrijstelt van het verkrijgen van de vereiste documenten om het Rijk binnen te komen, en dat een tijdelijke verwijdering om reden dat hij niet in het bezit is van die documenten dan ook geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr. 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.)

De verwerping van verzoekers aanvraag heeft inderdaad niet tot gevolg dat verzoeker van zijn partner wordt gescheiden, doch enkel dat hij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat hij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk.

Een schending van artikel 8 EVRM wordt geenszins aannemelijk gemaakt

De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat het verblijf van meer dan drie maanden aan verzoeker diende te worden geweigerd, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Terwijl de bestreden beslissing ten genoegen van recht met draagkrachtige motieven, die de bestreden beslissing inhoudelijk ondersteunen, is omkleed.

Het eerste middel is ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

3.1.3.1. Uit het middel blijkt dat de verzoekende partij erkent dat de beslissing tot weigering tot verblijf van meer dan drie maanden is gemotiveerd maar dat de kritiek zich inhoudelijk richt tegen de beslissing tot weigering tot verblijf van meer dan drie maanden.

Uit het middel blijkt dat de verzoekende partij enkel deze bestreden beslissing verwijt geen rekening te houden met de volgende volgens haar relevante elementen:

- ingediende nieuwe aanvraag gezinshereniging,
- verklaring van wettelijke samenwoning en het gegeven dat de verzoekende partij met haar partner een gezin vormt,
- artikel 8 van het EVRM.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de bestreden beslissing stelt dat niet is aangetoond en dienaangaande onvoldoende bewijs werd bijgebracht dat de verzoekende partij en haar partner hetzij één jaar ononderbroken hebben samengeleefd, hetzij elkaar twee jaren kennen voorafgaand aan de aanvraag en in deze periode elkaar minstens drie maal hebben ontmoet met een totaal van 45 dagen.

De aanvraag werd ingediend op 28 februari 2012 zodat ingeval van samenwonen, aangetoond moet worden dat de verzoekende partij met haar partner samenwoont sinds 28 februari 2011. De wettelijke samenwoning dateert van 26 november 2011, zijnde niet een jaar voorafgaand aan de aanvraag. De verzoekende partij merkt terecht op dat niet uit de motieven blijkt dat met deze wettelijke samenwoning werd rekening gehouden. Nochtans blijkt uit een faxbericht in het administratief dossier dat de verwerende partij minstens op 5 maart 2012 kennis had van de wettelijke samenwoning, hetzij ruim voor het nemen van de bestreden beslissing.

Voorts leest men in de aanvraag van 28 februari 2012 dat bewijzen zijn overgemaakt waaruit blijkt dat de verzoekende partij en haar partner “over 3 maanden 1 jaar zullen samenwonen”, hetzij op 28 mei 2012, voor het nemen van de bestreden beslissing maar niet een jaar voorafgaand aan de aanvraag. De verzoekende partij heeft deze aanvraag ondertekend, waarmee zij te kennen geeft het eens te zijn met deze beschrijving.

De bestreden beslissing stelt duidelijk dat “Betrokkene legt als bewijs voor de relatie enkel een getuigschrift van woonst voor”. Uit dit motief, meer bepaald het woord “enkel” kan afgeleid worden dat de verwerende partij geen rekening hield met de wettelijke samenwoning, nochtans haar minstens sedert 5 maart 2012, dus voor het nemen van de bestreden beslissing gekend. Voorts komt het de Raad niet toe de inhoud van de wettelijke samenwoning na te gaan en zelf een beslissing te nemen betreffende dit neergelegd document. Het komt de Raad niet toe haar beslissing in de plaats te stellen. In de nota met opmerkingen wordt deze grief onbeantwoord gelaten. De Raad kan enkel vaststellen dat geen rekening is gehouden in de motivering van de beslissing tot weigering van verblijf met dit document. In die mate is het onderdeel gegrond en is de formele motiveringsplicht geschonden.

3.1.3.2. De verzoekende partij voert bovendien terecht aan dat geen argumentatie te vinden is waarom een bevel om het grondgebied te verlaten is gegeven. Noch de juiste feitelijke toedracht noch de juridische grondslag is vermeld. Het onderdeel dat de schending van een gebrek aan motivering aanvoert, is in die mate gegrond.

3.2. Het tweede middel dat de verzoekende partij aanvoert, is gericht tegen de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De verwerende partij schijnt in haar nota met opmerkingen te suggereren dat de verwijzing naar artikel 52, § 4 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit) afdoende is.

De bestreden beslissingen zijn genomen in toepassing van artikel 52 van het vreemdelingenbesluit dat luidde ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing als volgt:

“§ 1

Het familielid dat zelf geen burger van de Unie is en zijn familieband overeenkomstig artikel 44 bewijst, dient een aanvraag in voor een verblijfkaart van familielid van een burger van de Unie bij het gemeentebestuur van de plaats waar hij verblijft door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19ter.

In dit geval wordt de betrokkene, na de controle van de verblijfplaats, ingeschreven in het vreemdelingenregister en in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie (model A) met een geldigheidsduur van zes maanden, te rekenen vanaf de aanvraag. De woorden “Ministerie van Tewerkstelling en Arbeid of”, die voorkomen in de tweede paragraaf van de tekst op de voorzijde van dit document, worden geschrapt.

Indien de vreemdeling het bewijs van zijn familieband daarentegen niet overlegt, overeenkomstig artikel 44, om zijn aanvraag te staven, neemt de burgemeester of zijn gemachtigde de aanvraag niet in overweging, door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19quinquies. Hij overhandigt geen bijlage 19ter.

Na de woonstcontrole wordt de betrokkene ingeschreven in het vreemdelingenregister en hij ontvangt een attest van immatriculatie model A met een geldigheidsduur van [1 zes maanden]1 te rekenen vanaf de aanvraag. De woorden “ van het Ministerie van Tewerkstelling en Arbeid of ”, die voorkomen in het tweede lid van de tekst op zijde 1 van dit document, worden geschrapt.

§ 2

Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken:

1° het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet;

2° de documenten waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de voorwaarden die zijn voorgeschreven bij de artikelen 40bis, § 2 en § 4, of 40ter, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult.

§ 3

Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.

§ 4

Indien het familielid alle vereiste documenten heeft overgemaakt, maakt het gemeentebestuur de aanvraag over aan de gemachtigde van de minister.

Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een “verblijfkaart van een familielid van een burger van de Unie” overeenkomstig het model van bijlage 9 af.

De kostprijs die de gemeente kan vorderen voor de afgifte van deze verblijfskaart mag niet meer bedragen dan de prijs die geheven wordt voor de afgifte van een identiteitskaart aan Belgische onderdanen.

Wanneer het gemeentebestuur zich in de onmogelijkheid bevindt om onmiddellijk over te gaan tot de afgifte van deze verblijfskaart, dient het attest van immatriculatie te worden verlengd tot de afgifte van de verblijfskaart.

Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”

Zoals de verzoekende partij aanvoert, ontbreekt in de bestreden beslissing die de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten betreft elke draagkrachtige motivering. Noch de rechtsgrond noch de feitelijke grond zijn vermeld in de bevelscomponent.

De vaststelling dat een vreemdeling niet over een recht op verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk beschikt of dat hij naliet aan te tonen dat hij over een dergelijk recht op verblijf beschikt, leidt niet automatisch tot de vaststelling dat deze vreemdeling zich op onwettige wijze in het Rijk bevindt. Het is immers mogelijk dat deze vreemdeling tot een verblijf in het Rijk werd gemachtigd of dat hij tijdens de behandeling van een andere aanvraag (asiel, medische redenen...) tijdelijk in het Rijk kan verblijven. Wanneer de verwerende partij constateert dat een vreemdeling geen recht op verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk kan laten gelden, komt het haar toe aanvullend te onderzoeken of de betrokken vreemdeling niet tevens onwettig in het Rijk verblijft en desgevallend over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Een dergelijk bevel om het grondgebied te verlaten kan slechts worden afgegeven in toepassing van artikel 7 van de vreemdelingenwet. Een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en een bevel om het grondgebied te verlaten hebben ook verschillende rechtsgevolgen. Een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden heeft louter tot gevolg dat een vreemdeling geen recht op verblijf kan laten gelden en eventueel zal dienen terug te vallen op zijn vroegere verblijfstoestand. Een bevel om het grondgebied te verlaten heeft tot gevolg dat een vreemdeling het Belgisch grondgebied dient te verlaten en kan desgevallend als basis dienen voor een gedwongen terugleiding naar de grens en een administratieve vrijheidsberoving. Bijgevolg ontslaat artikel 52, § 4, 5° lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen de verwerende partij niet van haar motiveringsplicht wat het bevel om het grondgebied te verlaten betreft.

Ook wat de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten betreft, is de formele motiveringsplicht geschonden en is het onderdeel in die mate gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten van 12 juli 2012 wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien september tweeduizend veertien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. BEELEN